

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj X.

V Ljubljani 12. listopada 1857.

List 46.

Vice.

(Za dan vsih vernih duš.)

Oj, kak pogled — to groze polno mučiliše!
Koljkanj dušic, ki še v teles' ne zadostile
Za grehe svoje, tu terpe neznane sile.
Dokler ves dolg se jim do čistiga ne zbrše!

Kdo li terpljenje vse nam teh jetnic popiše!
Spoznanje de so Najsvetejšiga žalile.
Od vira vsih dobrot, popólnost se ločile:
Oj, kak ta čut jih žge, jim vedno je pekliše!

„Usmilte, usmilte se saj vi, prijatli, mene!“
Ta jok in stok, to vedno sameznih ječanje
Odméva se v zvonjenji dans, je nam klicanje:

Ah, pomagajte nam, rešite nas te ječe,
Oprostite té muke — nesterpljive, žgeče.
„Usmilte, usmilte se saj vi, prijatli, mene!“
Hladnik.

Ljubim ranjkim.

(Na vernih duš dan.)

Naj mirno spijo, večna luč naj sveti
Preljubim ranjkim, ki so že odšli
Iskat, kar tukaj ni na unim sveti,
Kjer nič zastoj serce ne poželi!

Serce marsktero dans se spomni zgube,
Solzice vroče padajo na grob;
Hitimo tje obiskat ranjke ljube,
Ki nam zakril jih merzli je pokop.

Al rožic cvét, ki krijejo gomilo.
In lučic mnogih svit, — koga je to!
Le tebi bo pred svetam čast dobilo,
O, ranjkim to pomoč le majhna bo!

Po luči seer nebeški kopernijo,
In cvetja rajskiga si požele —
Al lučice tvoje solz ne posušijo,
In rožice tvoje, glej! so véle že! —

Pa čuj! — zvonóv soglasje tožnomilo.
Počasno ti od vsih cerkvá doni;
Z molitvijo se Cerkve je sklenilo,
K' za svoje ranjke Mati jo dari.

Od Cerkve Matere — od njé se uči,
Katere rožice tam doma cvetó;
Njo vprašaj, kakšne tam blišijo luči,
Pridrúzi se ji, in posnemaj jo!

Glej starse, brate, sestre, ki jokaje
V terpljenje vie vtopljeni prosjo te;
Ozri se tje v neznano briske kraje,
Kjer vse tamno je — up le sveti še!

Oj hiti tje! Pomagaj jim 'z terpljenja.
Prižiži za njé molitve serčno luč;
Pomagaj prit' do cvetja jim življenja,
Podaj jim rajskih večnih vertov ključ. ...n...n

V zadevah Riharjevih pesem.

Kar „Zgodnja Danica“ svojo prijazno svetlobo po slovenski zemlji razširja, odkar že ona neutrudeno pohaja po domačih pokrajinah, po mestih in selih ter obstaja pod streho priprostiga kmeta, in prostor dobiva v likani sobi učeniga gospoda, odkar že z gorečo besedo ljubezen do vsiga lepiga in koristniga za cerkev in šolo, za dom in družino v slovenskih srcih vnema, in vse hvalevredne prizadevanja in storitve rojakov kakor pridna bčela poiskuje in jih med daljni svet v posnemanje ali v podpiranje priporoča: je razglaševala tudi donečo hvalo mojstra Gregorja, in je željnim Slovincam donasala vest od novih in novih izdelkov izverstniga napevskiga umetnika in začetnika slovenskiga cerkveniga petja; kakor zlate dražčice in nezvenljive cvetice s slovenskiga verta jih je rojakam napovedovala, priporočevala, jih vnemala zanje. In kako bi tudi tega radovoljna in vesela storila ne bila? Saj je vender, karkoli skor je za Božjo in njegovih svetnikov čast in slavo vneta in navdušena pevska žila v gladko tekočo besedo in mero povezala, in v bele liste Zgodnje Danice založila sprejemnimu svetu v poduk in spodbudo — saj je našiga slavniga mojstra vedno bogata, zmiraj goreča melodijska umetnija vse to tudi postavila in obdala s primerno zalo obleko množnoglasne harmonije, de kar se je z veseljem v mir in tolažbo ter povzdigo serca prebiraló v tihotni sobi, se je v počesevanje trojedine Božje veličasti in vstavljenih nebesčanov ter v obudovanje kersanske pobožnosti in gorečnosti lepo tudi popevala v posvečenim prebivališi živiga Boga! Zakaj Danice skerbni glas in pesnično priporočevanje se je čulo po daljnim Slovenskim, je segalo do serc, in je vnemalo za hitro oskerb in napravo tolikanj lepih in koristnih napevskih izdelkov, ki so se tedaj na vse strani razhajali, in so povsod svojo stalotno veljavo razodevali; bodi si visoko Gorensko, ali obsirno Dolensko, bodi si ljubljanska ravnina ali notranjska stran; bodi si mesto ali terg ali vas, dekanija, fara, ali vstranska neznana podfara, tudi celó samotna podružna cerkvica, povsod se Riharjevi napevi ko zazeleni gostovi prijazno in z veseljem sprejemljejo, in memo družih se jim po pravici odkazuje prvi in nar imenitniši prostor: s pridam jih zglasuje izurjen in priprost, in čeravno mnogokrat pohabljeni in pokvarjeni, de so komaj zaznati, vender še zmiraj ljudstvu do serca segajo in pobožne čutila v njem budé. — Ali hvala Bogu, na dolgo in široko razkladati dobrote in lepote Riharjevih napevov nam kar ni treba, saj so sami Mitostivi vikši pastir ljubljanske škofije svoj glas povzdignili, ter v posebnim razpisu 8. vel. serpana 1857 do vse castite krajnske duhovšine omenili od zboljsanja in povzdige slovenskiga cerkveniga petja po vpeljanji Riharjevih pesem ter od njih pripravnosti za povečevanje službe Božje in za vnemanje notranje pobožnosti do skrivnost naše svete vere. In ker je Danica dozdaš še vse imenitniši zadeve glede Riharjevih pesem v svojih listih

omenila, naj tudi ta pomenljivi razpis svojim bravcam od konca do kraja podá, ki se takole glasi: „Hvalevredne prizadevanja in storitve zakristana tukajšnje stolne cerkve in stolniškiga organista Gregorja Rihar-ja v zadevah cerkveniga petja — so častiti duhovščini že tako znane, in bodi si tukaj v Ljubljani, ali pa ob kanoniškem obiskovanji po deželi smo z radostjo zaznali, da se je od časa, kar so se od fajmoštra Blaža Potočnika zložene, in od stolniškiga zakristana in organista Gregorja Rihar-ja postavljene pesmi vpeljale, slovensko cerkveno petje veliko scistilo in zboljšalo, in da v povečanje službe Božje ter v vnemanje notranje pobožnosti do verskih skrivnost mnogo mnogo pripomore. — Pridjano kazalo^{*)} obsega od števil 1—9 pesmi, ki jih je imenovani stolni organist doslej za petje postavil in se dobivajo pri založniku Greg. Rihar-ji samim, ali pri bukvarji Leop. Kremžar-ji v Ljubljani na starim tergu po pripisani ceni. — Na izhajanje torej in prodajanje teh napevskih del se častiti gospodje dušni pastirji in cerkveni viksi glede njih naprave s tem pristavkam opomnijo, da naj se zbirka teh napevskih del pri nobeni cerkvi, kjerkoli imajo organista, ne pogreša, ker se bo le s tem cerkveno petje zblazevalo, na drugi strani pa se bo s hitrim pokupovanjem imenovanih del postavljavcu pripomoglo k namenjenemu natisovanju vsih se nadaljnjih izdelkov. — Pač se ne bomo prederznili, da bi tem tehtnim in jasnim ter veljavnim besedam Prečastitiga visiga pastirja, ki so jih iz zgolj skerbnoosti za resnično in dostojno povzdigo cerkveniga duha in za vredno ter spodobno obhajanje svetih verskih skrivnost iz lastne gotove skušnje spregovorili do svoje ljubljene duhovščine, kaj pridevati in njih terdnost s svojo slaboto podpirati hotli; — ali resnično veselje nas spreha, ko prebiramo imenovani razglas, in njegovo pomenljivost premisljujemo, ki je gotovo nikdo prezirati, tajiti ne more. In ker meje Slovenstva dalje čez našo okrajino segajo, in je slovensko cerkveno petje tudi drugje v navadi, kamor pa ta razglas našiga Milostiviga škofa ne bo došel, zatoraj naj ga Danica tudi v vnanje slovenske kraje ponese, da bo tudi drugotne Slovence opominjal za dostojno zboljševanje cerkveniga petja in priporočal za to zblazevanje primerni pripomoček, to je, napevniške izdelke gosp. Gregorja Rihar-ja v Ljubljani. — (Nadalje in konec.)

Misijsko.

(Dalje.)

Lenoba je tudi Barijanu lastna; sužnji naj delajo, je njih misel. „Jez sim imeniten, pokaj bi delal?“ reče poglavar. Ali pa se sliši: „Ti delaš, tedaj si sužnj.“ Sila jim ob svojih časih ta napuh kroti. Ko se je pri misijonu zopet začelo delati, se očetje in matere niso hotli dela vdeleževati, češ, da je to za njih stan nespodobno; vender so pa otroke na delo pošiljali, da bi si s tem bisernic pridobili in si zamogli z njimi žita za setev pridobiti.

Vender se pa pri Barijanih ne pogreša neka prebrišanost. Ker so vidili, kako skerbno de belci slonove kosti

išejo, so iztuhtali, da to mora neka draga reč biti. Torej zdaj ne molé več periša, ko bisernice za njo jemljó, temuč nastavljajo skrinjice in hočejo, da naj se jim napolnijo. Tako je nakupovanje zmiraj težji, dobiček pa manjši. Evropejci to na misijonske bisernice zvrčajo, pozabijo pa, kaj de njih lastna neprevidnost, dobičkarija, prepirljivost zadolžuje in jih pogosto v velike zaderge spravi.

Enako se jim je naključilo družiga dné lanskiga leta. Neka ladija gori plove in streljaje pozdravlja. Puše pa niso bile le s smodnikom ampak tudi s svincem nabite. Neka žena je bila na roki ranjena. Na to vstane vpitje: „Vojska, vojska!“ Oče ranjene začne darabukati (na darabuko ali boben biti). Vse rogovili in križem gre. Ali černaki se puš bojé in ukažejo bobnarju, da naj utihne. Gosp. Daninger dá ranjeno v misijon prinesiti in za njo skerbeti; na njegovo besedo: „žena ne bo umerla“, je spet mir. Ko bi se pa ne bilo vpokojilo, bi bila ta reč utegnila tudi za misijon nevarna biti. „Vojska zoper ptujce!“ bi bili vpili, in po zamurskih zapopadkih bi bil tudi misijon med njih sovražniki. Za zdaj se je vodnik tiste barke otel, mogel je pa dobro skrinjo ali zaboj bisernic darovati. Kakor je dve leti poprej tisti vmišljeni napad na zamurce misijonu le v dobro teknil, tako se je tudi ta nespremišljenost v njegov prid izšla. Ljudje so ženo obiskovali, so pri tem spoznavali hisno življenje misijonarjev, so vidili kako g. Ueberbacher otročice uči, jih k Marijinu altarju vodi; g. Daninger-ja pa, kako za ranjeno skerbi. In njih sodba je bila: Sej to so vender le dobri ljudje, eden moli, drugi pa zdravilo daje.

Enake misli so se nekatere dni poprej v kraji Libo razodele. Prebivavci med reko in goro Belinjanam so bili tje prišli v velikim številu, oboroženi med velikim hrupam, ter so napovedovali: kadar luna na izhodu doli stopa, da se ne sme noben ptujec in nobena ladija več prikazati. Ne dolgo poprej je bilo od gosp. Provikarja naročilo prišlo, da naj bi se na pokopališu Angelo - Vinkovim kos zemlje za prihodnjo vselitev kupilo. Poglavar Burgoji je bil zemljiše izročil in je oskerboval njegovo ograjo. Spervič so se zavoljo obojiga černaki nad njim vzdigovali: sej de je v kratkim belinam dežela zapustiti, češ de dež zaderžujejo ko se vedno sem ter tje plazijo. Tako so modrovali zamurci; ali kmal se je drug glas zaslišal. „Le samo Abuna Soliman s svojimi ljudmi sme v deželi ostati, ker le-ti niso nikoli na nas streljali, oni ne kupujejo slonove kosti, je ne nosijo skoz našo zemljo“ (de bi dež zaderževali), tako so jo zdaj obrnili. „Drugi ptujci pa naj se spravijo v Hartum nazaj, in naj v prihodnje k nam več ne hodijo.“ Ravno tako so pri nekim sklepu v Gondokori, da se morajo ptujci odpraviti, misijon izločili. „Ako bi Vas tukaj ne bilo in ko bi od Vas nobena ladija več ne prišla, bi mi mogli za lakoto konce vzeti. Baric misijonu ne more očitati, da bi mu bil kdej kako krivico storil, tudi se mu misijona ni bati.“ Tako je modroval neki Barijan.

Obnebje je v Gondokori bolji kot v Hartumu. Vročina veliko manj človeka strudi. Tudi ob nar bolj vročim letnim času vlečejo zvečer hladivni vetrovi od severja, in marsiktero jutro je precej hladno. Prostorno stanovanje, toplice, mirno serce in zmernost so morebiti pomočki, da bi se ondi dalo dobro prebivati. Reka ima sicer vedno pripravljene toplice, samo de bi ne imela tako hudih prebivavcov. Ni davno, kar je v Libi krokodil dve ženski pograbil, ki ste bili po vode prišli. Tam, kjer se po vodo za misijon hodi, tudi ravno taka pošast kraljuje, ki je že eno žensko v globčino vlekla. So pa černaki od nekoga svojih zdravnikov varni kamen zoper krokodile drago kupili in so ga na bregu na dva kola postavili. Ko so ga postavljali, je staro in mlado derlo k vodi, so roko na kamen pokladali in ga nekaterekrat proti vodi zavertili; in zdaj mislijo, da jim ta zver ne more več škodovati. Kamen je okroglat, v sredi predert, z nekakim kaveljnam preveden. (D. sl.)

*) ki naj za tudi Danica podá, namreč: 1. Vize za svete pesmi (prvih in drugih bukvic od Bl. Potočnika) čveteroglasno postavljene. — 2. Napevi za sv. pesmi iz „Slave Marije“ (od Bl. Potočnika) čveteroglasno postavljene. — 3. Napevi sv. pesem od sv. Ohajila in od Matere Božje, čveteroglasno postavljene. (I. del.) — 4. Napevi sv. pesem od Matere Božje in sv. Ohajila, čveteroglasno postavljene. (II. del.) — 5. Čveteroglasni napevi sv. pesem (pola I—VIII.) — 6. „Maša“ sostavno in razstavno čveteroglasno postavljena. — 7. „Tantum ergo“ (pola I—IV.) — 8. Thesaurus cantus ecclesiastici figurati ad quatuor voces redacti. Pars I. Hymni & Antiphonae pro festo Ss. Corporis Christi. (Partitura duplex et voces separatae.) — 9. Venec čveteroglasnih slovenskih pesem (družinske pesmi.)

Pismo iz Rima

v. č. velikiga definitorja O. Salezia Volčič-a do v. č. O. Kalista Omeje-a, frančiškanskiga prednika v Ljubljani.

Ker se Tvoj god, sv. Kalist, bliža, Ti hočem za prijazno vožilo kaj od Tvojiga pomočnika ali patrona pisati, kar sim sam memgredé v svetim mestu veliko - velikokrat vidil. Bliz našiga kloštra je terg z napisam: Piazza di S. Calisto terg sv. Kalista. Ne deleč od ondot je lok, kateri dve hiši prek ulic sklepa, in na njim je zapisano: Arco di S. Calisto lok sv. Kalista. Precej zraven je majhna cerkev sv. Kalista, ktera je benediktinarska, torej se le-ti imenujejo benediktini di S. Calisto, desiravno je njih pravi samostan pri sv. Pavlu „extra muros“ zunaj mirja, pri kateri baziliki imajo oni duhovske službe opravljati. V uni benediktinski samostan, ki se derži cerkve sv. Kalista, se preselijo benediktini le samo o nezdravim letnim času, od rožnika do vinotoka ali oktobra, in tukaj mašujejo. V kor se peljejo vsak dan k sv. Pavlu. Ravno tega benediktinskiga samostana pri sv. Kalistu se derži na severni strani bazilika Marije Device unkraj Tibere, ktero je zidal sv. Kalist, papež, kakor je pisano v sv. berilih. Ta cerkev je na več strani zala in k pobožnosti budeča. Na tem mestu je bila ob času Rimljanov tako imenovana „Taberna meritoria“, vstav, v katerim so bili ob deržavnih stroških preživljeni vojaki, ki so bili na vojski pohabljeni; bilo je tedaj nekako nemočiše (Invalidenhaus). L. 153 je vstal na tem kraji studenec, iz kteriga je olje teklo, nekteri to za čudež imajo, drugi pravijo, de bi bilo natorno kamneno olje. Aleksander Sevér je ta kraj kristjanam dal, na katerim je papež Kalist imenovano baziliko zidal v čast deviške Matere Božje, ki še dandanašnji zavolj omenjeniga oljnatiga studenca ima tudi ime: Bazilika fontis olei cerkev oljnatiga studenca. Z njo je sklenjena fara in korarstvo s 16 korarji, kterimu je eden zmed kardinalov prednik. Eden korarjev je ob enim škof. Naravnost proti večeru od te bazilike, unkraj hriba Janikul-a, je zunaj mestniga zida „coemeterium Calepodii via Aurelia“, dandanašnji pot, ki pelje iz Rima proti Civitavecchii. Na tem pokopališu, kjer je zdaj cerkev sv. Pankraci-a (Titulus Cardinalitius) s karmeliškim samostanom, je bilo telo sv. Kalista vpervič po mučenstvu položeno, poznejši pa v baziliko „S. Mariae Transtiberim“ prenešeno, de bi ga kje Saraceni in drugi neverni narodi, ki so Rim velikrat nalétvali, ne oskrunili. V votlini ali niži bliz velikiga altarja v ti baziliki za železnim omrežjem se s spoštovanjem hrani kakih 100 liber težek marmoren kamen, ki je bil sv. Kalistu na vrat obešen, ko so ga bili v vodnjak vergli. To kaže naslednji napis, ki je nad votlino na marmorno ploso vdolben: Hoc lapide ad collum alligato B. Calistus PP. in puteum demergitur et Martyrio coronatur. To je: S tem kamnam, na vrat navezanim, je bil sveti Kalist, papež, v vodnjak pogreznjen in z mučenstvom kronan. Sakristan mi je dopustil, ga kosček odbiti, kteriga ti ob enim v škatlici v spomin na Tvojiga sv. pomočnika pod napisam: E lapide Martyrii S. Calisti Papae (od kamna, s kterim je bil sv. Kalist papež mučen), za god pošljem. To sicer ni prav za prav svetinja, od tolesa sv. Kalista, kakoršno tako že imaš, ako prav pomnim, je pa vender vselej pripraven spomin na njegovo častitljivo marterstvo, zlasti v Tvoji roki, ki imaš ime tega keršanskiga junaka. Na ta kraj, kjer telo sv. Kalista počiva, kjer se kamen njegove junaške mučniške smerti s česnjem hrani, se bom podal, ako Bog dá, v dan Tvojiga godú, 4. vinotoka (oktob.), in se bom spomnil v molitvi Tebe in družih znancov moje ljube domačije; ti pa se v Ljubljani spominaj mene, ki iz pokoršine na ptujim bivam. (D. sl.)

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane. (Konec.) Gosp. Mozgan pri sv. Križu je slabe, blede farbe, vender pa po koncu. Imel je več

otrók čisto pripravljenih na sv. kerst, ako bi gosp. provikar za prav spoznali, jih kerstiti, ki so imeli priti. --- Klančnik se vstopi na koncu cele verste zamurske misijonske mladosti in kakor on maha in zemljo koplje, tako uni ž njim; že 4.000 štirjaških sežnjev zemlje je imel takrat čisto lepo za setev verdjane in potrebljene. To je misijonsko polje, zraven kteriga je pa zali misijonski vert, z banani in drugimi sadovi ter z mnogo zelenjavo obsejan in drevesi obsajen, de ga je lepo viditi. Okoli 24 oseb zamurske mladosti ima gosp. Mozgan v svojim misijonu; pa tudi odrasene ima v svoji oblasti, tako de imajo strah pred njim, mu nič žaliga ne storé, in ko se kej nasprotniga primeri, ga prosijo: „ne hud biti“. V njegovim kraji je g. Hansal strupeno kačo vstrelil, ki pravi, de je kakor moje stanovanje (tedaj kakih 8 stopinj) dolga in dobro debela; njeno kožo je seboj vzel. Ima tudi seboj 5 mladih opic in marsikaj druge afrikanske ropotije.

V Hartumu je ta čas 18 domačih šolskih otrók, odkar so uni drugi v Evropo odšli in novih posebnih več ne pridobljujejo, ker se s sužnjimi ne sme več kupčevati. Nekteri tudi iz mesta v to šolo hodijo. Gosp. Kirchner, kakor pravi šolnik tih otrók, je rekel, de berž ko pridejo gosp. provikar z Gondokore, jih bo nagovoril, de naj ga pusté s svojimi učenci v Rim se preseliti, kjer bo zamogel sam, od nasprotniga obneha ne nadlegovan, več storiti, in tudi otroci, ker bodo verh družiga tudi mnogim dušnim nevarnostim odtegnjeni. — Nove laške misijonarje je gosp. Hansal dobil v Kairi, zmed kterih mu je bil gosp. Giovanni Beltrame že poprej dobro znan; pa bila sta le dva v Kairi, 3 so jo bili v sveto zemljo — Jeruzalem — zakernili. — Še je vredno opomniti, de katolicani, kar jih je v Hartumu, so poprej zapušeno in razuzdano živeli, zdaj pa so se po misijonu k pravimu redu povernili; razun kakih dveh tudi vsi, saj o veliki noči, k spovedi pridejo.

Razgled po keršanskim svetu.

V Marijno - Celje, štejejo dosihmal, de je kakih 250.000 romarjev pripopotvalo, nar več zmed njih iz Marijanskiga kraljestva ali Ogerskiga, in med tolikimi množicami so imeli vsiga skupaj tam le 4 merlice. — Kardinal in pervostolnik Seitovski so sklenili, napraviti nemočiše za obnemogle duhovne, in so v ta namen 20.000 gold. podarili. Imajo z družimi darovi vred v ta namen že 60.000 gold. Imenovalo se bo ustav sv. Vojtcha (Institutum S. Adalberti.) — Kar se je 9. u. m. v Nemškim gradu dogodilo, naj dobro zapazijo prederzni fantalini. Deček, ki je v škofjski cerkvi bil mašni strežej, se je skrivaj na cerkveni podkrov splazil, od ondot na streho izlezal, de bi golobje gnezdo vzel. Streha pa je bila od dežja polzka; zderkne in pade doli na mrežje, ktero je v podobo stoječih sulic spodej stalo, se na nje grozno natakne in pri ti priči sklene. — V uršulinskem samostanu v Pragi je v dan sv. Uršule pri veliki sv. maši novica grofova Helena Debieká samostansko ohlubo storila. — Nekimu šleskimu listu se iz Varšave piše, de hoče zedinjena greška škofija Helm (Chelm) k greški nezedinjeni ali rusovski cerkvi prestopiti, kar bi bila za katoliško Cerkev velika zguba, ker čez milijon duš bi s tem na Rusovskim zgubila. Naj bodo ti ubogi sinovi in hčere priporočeni v posebne molitve bratov in sester ss. Cirila in Metoda, de bi se jim barka sv. vere ne razsula; prišel pa bo čas, ko bodo ječeni in pokorjeni odpadenci in mamivci k odpadu in Rusovsko bo s težkim potam plačevalo to prehudo zadolženje! — V Hannoveru se zida katoliška cerkev, naj več iz lastne zakladnice hanoveranskiga kralja samiga. — V Neapelnu imajo Očetje frančiškani rejše za zamurske fantiče, ki so bili po afrikanskih sužnjiskih tergih odkupljeni. Pred nekimi dnevi je ondotni papežev poslanec širnajst tih mladenčev kerstil. Nekteri so prav dobre glave in razodevajo

tudi nagnjenje za duhovski stan. Take pošiljajo v Rim v Urbanoviše ali propagando, da bi se izučili za misijonarje po svojih domačinah. — Večerni pozdrav pri španjskih knezih je bil še v 17. stoletju naslednji: Kmal po večerji je vodnik strežajev v družbo stopil, je v sredi dvorane na eno koleno pokleknil in je s slovesnim glasom rekel: „Hvaljen bodi nar svetejši Zakrament svetiga Rešnjiga telesa!“ Vsi pričujoči so na pobožni pozdrav spoštljivo odgovorili: „Na vse vekomaj!“ To je bilo znamenje, luči prižigati, ker je bil večer nastopil. — Iz Kitajskega piše francoski misijonar O. Lemaitre (Lemeter) v mesecu rožniku t. l., in sicer iz Šang-Haja, da v sredi punta in mnogih nadlog naj imenitnejši zadeva, namreč kersanstvo, napredva. Sloveči mandarin (opravnik ali minister) U je pomenljive besede izrekel: „Za naš narod je otenje edino v kersanski veri. Oni (misijonarji) se ne trudijo za drugo kot vsim dobro storiti in vsim pravijo, kateri jih hočejo poslušati: Bog vas tepe, da bi vas poboljšal. Zapustite svoje malike in pregrehe, spreobrnite se in spoznajte naj višjega Gospoda, ki vas je stvaril in vam zamore pomagati. — V Etroubles-u na Francoskim, kakor po drugih krajih, so hotle to leto kobilice vse požreti. Verni so se spominjali, kako je nekdaj Bog nepokorne izraelske otroke s to šibo kaznoval, in še vcelej ljudstva sem ter tje z njo obiskuje; torej so jeli misliti, kako bi Božji serd potolažili. Nek star vojsak iz Napoleonove vojske, srenjsk svetovavec, je ko zanesljiv pomoček svetoval svojim tovaršem, da naj se povsod bira napravi, in z njenim zneskam kruh speče za sprejmiše (hospic) velikiga sv. Bernarda, da bi pomoč tega velikiga dobrotnika po svojih hribih dosegli. Napravijo biro po vsih okrogih in v nedeljo 6. kim. kruh na mulah na hrib nesó. Zdaj, kaj se je zgodilo med dnevam, ko je srenjski odbor ta sklep storil, in unim dnevam ko se je to spolnilo? Naznanovavec pravi: „Jest in vsi, kateri oči v ti deželi imajo, so v tem nekaj čeznavadniga spoznali, da ne rečem praviga čuda, koliko moč de svetniki imajo, nekaj kar nas je z veseljem napolnilo in kersansko zaupanje kersanskiga ljudstva (v pomoč svetnikov) popolnoma opravičuje. V nedeljo, 6. kim., smo sstermenjem vidili, kako so bile zeliša in male sadice z malimi trupeleci pokrite. Kobilice so se bile v trumah na naj drobnejši bilike in zeliša spustile in so na njih svojo smert našle. Na koncu majhne pelinove vejce so jih petnajst našli. Tako so našli večidel po vsih enacih zelih, in veliko ljudi je vprašalo, če je mogoče, da bi bili še kateri neverni? Vediti je namreč, da ne v vremenu in zraku, ne v družih natornih rečeh niso mogli vzroka tega pokončanja zaslediti. Spervi so mladi ovčarji staršem pravili, da so vidili, kako so se kobilice kakor v oblakih k potokam spustile in se vanje dervile, kakor da bi jih bil kdo podil. Dalje so odraseni in tudi ljudje visjiga stanu pričali, da so vidili ribnike in stoječe vode polne tih mercesov. — Ta dogodba je tukaj sploh znana in kakor smo že rekli, komej bi se se kdo najdel, da bi v tem nekakiga čudeža ne spoznal. (Kath. Missionsbl.) — Iz Indije razglasuje „Missionsbl.“ list od angleških gospodičin iz Parskiga, ki so bile poprej v Bankipor-u pri Patni. Rečeno je med drugim, kako grozovitno de punt divja: kralj odnotniga naróda, večidel mohamedanov, ise ljudstvo zoper Angleže in sploh zoper v-e ptujce spuntati. Njegovi najemniki vse obhodijo in divjajo zlasti zoper kristjane. Tudi v Kalkuti in v njenim okrogu so strašno morili. Ni ne govoriti ne pisati, kako ti nečloveki delajo. Tudi v Patni smertni meč divja. Neklanu zdravniku so ti tringri roke in noge odsekali in ga obesili. Drugimu so 18 udarcev zavdali in ga z baklami zgali. Otroke za noge zgrabijo, jih raztergajo in njih mesó materalan v usta tlačijo, ali pa te nedolžne stvari ob steno butajo, da možgani tam ostanejo itd. Pred škofovim stano-

vanjem (v Bankipor-u) so vprašali po škofu (Zuber-jji), in ko se jim je reklo, da ga ni več tam, so vprašali po duhovnu, ki se je bil v hišni stolp skril, in ko ga služabnik, ki je še nevernik, ni hotel izdati, so mu ramo prestrelili, v stanovanje ropnili in vse poterli. „Naj hujši nam je“, pravi pisavka, „da se je moglo sveto Rešnje telo iz naše cerkvice odmakniti, ker je bilo v nevarnosti, da bi se ne oskrunilo. Prijazni cerkveni zvonček se tudi ne smé več glasiti.“ — Drugi list je iz Dinapora, kamor so mogle sestre bežati, in so prebivale v cerkvi, kjer je bilo sv. Rešnje telo. Bežale so le iz pokoršine, in med mnogimi solzami so se ločile od svojiga prebivališa, bivši pripravljene, tudi življenje Bogu darovati, ko so mu darovale že domačijo, starše, zlahto in vse, da bi mu duš med črnimi pridobile. „Neprenehama ena za drugo čujemo“, je rečeno dalje. Oh, dobri, goreči duhovni, že v Bankipo-u so se vsi za nas s čuječnostjo in molitevjo darovali in so rajši sami lačni, da bi nam zamogli potrebno podariti. Zdaj pa so čisto ubožni, naš prečastiti škof sami dobivajo le iz usmiljenja še dnino angleškiga vojaka. Verh tega imajo še več rejencov pri sebi, ki so brez domačije. Na poti iz Patne v Dinapor smo doživele strašin hrup. Pred hišo, kjer smo prenočevale, vstane grozin šum; truma ženskih se vdere v naše stanovanje, ktere so bile v pribežališe noter pušene. Pred hišo pa smo vidile veliko trumo vajakov z baklami, in družih mož, ki so vdarili na trinoge, katerih se je veliko bolj bati kakor smerti, ker njih oko se bliska od togote in peklenske jeze. Naš škof, ki so bili kakor strelec preoblečeni, so jim ubežali. V nekterih dnéh moramo v Kalkuto odriniti. Tudi tam ne bomo varne, vender ne gremo dalje, ako nam sveta pokoršina ne bo velevala, naj bo tudi narveči nevarnost. Gospod nas zamore rešiti, ako hoče, in ako nas pusti grozovitnosti tih pošast, bomo dosegle krono marterstva in misijon bo zgodaj spolnjen. Dve sestri najberže de se vurnete v Evropo v svojo domovino. — „Salz b. Bl.“ naznanuje iz novejšiga lista od ondot, da je zraven prednice Joz. Lorenz tudi gospodičina Matilda Koch umerla.

Pogovori z gg. dopisovavci.

Serce; na sercu krona, na kroni golob z Noetovo vejco: S posebno hvalo prejeli in bomo dali, prej ko moč. — G. H.: Pervo je čisto nepotrebno, ako pa na vse to vender „Befehl“ pride: Fiat! Družiga z Vašo pogojo ne moremo. — G. M. M.—rju v Č.: Vaš list nam je močno vstregel, ker ravno smo mislili, kako bi kej sadja, zlasti čespelj, skupaj spravili, jih v Afriko poslati; pošljite tedaj sadje do imenovaniga v. č. gospoda v Novo mesto, ki ga bodo dalje odpravili, kakor ste rekli, in ako morebiti še od kodi kej pride, bomo iskali berž ko berž to reč dalje odpraviti. G. Hansal nam je ravno zdaj pravil, kako močno bi bilo v Gondokori misijonarjem s sadjem vstreženo; torej bomo skušili, nekaj naravnost za Gondokoro odmeniti, nekaj pa za sv. Križ, ako se bo moglo.

Mili darovi.

Za afrikanski misijon:

Iz Kamnegorice 5 gold. — Neimenovan 1 gl. 30 kr.

Duhorske zadeve.

V ljubljanski škofiji sta umerla: 7. t. m. gosp. Anton Artelj, pokojnik v Radomljah, po 12dnevi bolezniv sled nastopniga legarja (tifusa). 10. t. m. o 12 po neči v. č. gosp. Juri Zupan, korar pri stolni cerkvi v Ljubljani, izsluženi profesor pastirstva in semeniški vodja, predobornik deželnih stanov itd., po dolgi bolezniv v 74. letu svoje starosti, po ravno spolnjenim 50. letu svojiga mašništva. Pokop bo jutri, to je, 13. t. m. Zjutraj ob 8. bodo v stolni cerkvi bilje in sv. maša, potem spremitev k sv. Kristofu. R. I. P.!